

Brodíl Janko koně
v téj Dunajskéj vodě;
koníčky obrodíl,
a sám sa utopil.

Poprvéj zatahli,
kordułku vytahli:
To néni tá ryba,
mémú srdeci miľá.

Koníčky řehtały,
miléj vědět dały;
miľá nemeškała,
k rybářom běžala.

Podruhéj zatahli,
košełku vytahli:
to néni tá ryba,
mémú srdeci miľá.

Rybáři, rybáři,
zatahujte čluny,
utopiło sa mně
moje potěšení.

Po třetí zatahli,
Janoška vytahli:
Toto je tá ryba,
mémú srdeci miľá.

Zvonaři, zvonaři,
zvoňte na vše strany,
utopiło sa mně
moje potěšení.

23.

Mírně.

Z N. Lhotek.

No-vyn-ka, no-vyn-ka, co je za no-vyn-ka, že sa u-
to - py - la ze Se-kuc pa - nen-ka.

Novynka, novynka, co je za novynka?
že sa utopyla ze Sekuc panenka.
Ty lesný vtáčkové vesele zpývajú,
uherscí jagari flinty nabíjajú.
Helenka pradlenka ej jak to učuła,
z vysokého brehu do vody skočila.
A ta její maty po brehu chodyla:
Helenko pradlenko, kde si sa podeľa?
Lebo si zaspala, lebo's na službu šla,
Helenko pradlenko, kde si sa podeľa?
Zaspała, zaspała, ai budem spaty,
muožete, mamyčko, na mna nevoľaty.
Helenko pradlenko, pre Boha retuj sa,
z velikéj vodenky na maľú merkuj sa.
Moje byélé ruce, chytajte sa brehu,
moje čiérné oči obratte sa k Bohu.